

תת"ע 2456/08/13 - מדינת ישראל נגד אמיר נסאר

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 2456-08-13 מדינת ישראל נ' נסאר

בפני כב' השופט אור לרנר

מאשימה

מדינת ישראל

נגד

נאשמים

אמיר נסאר

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם ביום 3/9/2013.

הנאשם עותר לבטל את פסד הדין שניתן בהיעדרו ולתת לו את יומו בבית המשפט. לטענת הנאשם הוא לא קיבל זימון מאחר ובאותה תקופה הוא התגורר באזור באר שבע.

הנאשם מוסיף וטוען כי באם לא תבוטל הרשעתו ייגרם לו עיוות דין, מאחר והוא כופר בעובדות כתב האישום, ומאחר וגם גזר הדין לא נמסר לידי, אלא לאביו כשבאותה תקופה הוא לא התגורר עמו.

הבקשה הועברה לתגובת המאשימה תוך שהובהר כי אם זו תתעכב ולא תתקבל עד ליום 19/12/19 יוכל הנאשם לעתור למתן החלטה על בסיס החומר הקיים.

עמוד 1

עד היום, 11/1/2020, לא התקבלה תגובת המאשימה.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה כמו גם בשאר מסמכי התיק, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, על אף שלא התקבלה תגובה מטעם המאשימה.

על פי סעיף 130(ח) לחסד"פ בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני תנאים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו (ראו בנדון: רע"פ 9142/01 איטליא נ' מ"י, פ"ד נז(6) 793; רע"פ 7709/13 סאסי נ' מ"י, ניתן בתאריך 28.11.13).

עיון בהזמנה לדיון מלמד כי הנאשם קיבל את הזימון לידי ביום ביצוע העבירה. כן עולה כי על הדו"ח מצוין במפורש מועד הדיון. משכך אין כל סג' בטענותיו של הנאשם בדבר שינוי כתובתו.

הנאשם לא התייחס בבקשתו למקום מגוריו והרלבנטי באותם מועדים, ואף לא תמך את טענותיו בכל אסמכתא או ראייה לסיבת היעדרותו. היה על הנאשם לעמוד בנטל ההוכחה ולא הצליח להוכיח כי קיים הצדק סביר להיעדרותו. ר' לעניין זה דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 37016-12-18 נבואני נ' מדינת ישראל (25.12.18).

יתר על כן, לא התייחס הנאשם בבקשתו לסיבת השיהוי הרב בהגשת הבקשה דנן, אשר מוגשת כעבור יותר משש שנים מיום קיום הדיון, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982).

כעולה מאישור המסירה הנמצא בתיק גזר הדין הומצא לאביו של הנאשם, דבר שהודה בו האחרון, אך טען להיותו גר בכתובת אחרת. הנאשם חוזר על טענה בעלמא ללא צירוף אסמכתא. ראה בשינויים המחוייבים:

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, [פורסם בנבו] פסקה 35 (25.3.2018)).

גם בטענתו הכללית, כי הוא כופר בביצוע העבירה, אין כדי לסייע לנאשם. העלאת גרסה כללית אינה מצדיקה השבת הגלגל לאחור ויש צורך בטענות כבדות משקל על מנת לבסס חשש לעיוות דין.

"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו (חשש לעיוות דין- א.ל.), במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי

התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נגד סאלם [25.3.18]).

כפירה כללית בעבירה אינה מעלה חשש לעיוות דין. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י (פורסם בנבו), שם טען המערער כי שסיכויי הגנתו גבוהים מבלי לפרטם:

"אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישושה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראייתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש".

כן ר' דבריו של כב' הש' שוהם ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם (פורסם בנבו):

"כאמור, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (עניין נג'אר)".

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ד טבת תש"פ, 11 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.